

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Oboer/54/2013
Identifikačné číslo spisu:	8505202814
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:8505202814.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom: Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zast. advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom: Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, konajúca prostredníctvom svojho konateľa, advokáta doc. JUDr. Branislava Fridricha, PhD., proti povinnému: O. P., nar. XX. XX. XXXX, bytom: J. o vymoženie pohľadávky oprávneného 327,96 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 5Er/259/2005, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 9CoE/61/2011-38 zo dňa 25. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 9CoE/61/2011-38 z 25. septembra 2012 v jeho potvrdzujúcej časti zrušuje a vec mu v tejto časti vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

Súdny exekútor JUDr. Ing. Karol Mihal, so sídlom Exekútorského úradu v Košiciach, žiadosťou zo dňa 08. 11. 2005, Okresnému súde Stará Ľubovňa ako súdu prvého stupňa doručenu dňa 10. 11. 2005 (č. l. 1), na základe návrhu oprávneného (č. l. 2) požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie o vymoženie pohľadávky oprávneného podľa § 44 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „EP“). Exekučným titulom na vykonanie exekúcie je notárska zápisnica sp. zn. N 2737/2005, NZ 26623/2005, napísaná dňa 12. 06. 2005 na Notárskom úrade notára JUDr. Ondreja Ďuriača so sídlom v Partizánskom (č. l. 5 - 6). Okresný súd dňa 24. 11. 2005 v zmysle § 45 ods. 1 EP vydal poverenie číslo: 5710 008817 * na vykonanie exekúcie proti povinnej (č. l. 13). Následne okresný súd uznesením č. k. 5Er/259/2005-26 zo dňa 13. 10. 2011 vyhlásil exekúciu v celom rozsahu za neprípustnú a zastavil ju. Súčasne rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania a že o trovách exekúcie rozhodne po právoplatnosti tohto uznesenia.

Z odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia vyplýva, že oprávnený s povinným uzavreli dňa 13. 08. 2004 zmluvu o úvere, na základe ktorej poskytol oprávnený povinnému úver vo výške 12 000,-- Sk (398,33 eur). Keďže povinný bol s plnením svojho záväzku v omeškaní, Mgr. Tomáš Kušnír ako zástupca povinného, uznal do notárskej zápisnice v mene povinného dlh v celkovej výške 20 133,-- Sk

(668,29 eur). Zástupca povinného v notárskej zápisnici zároveň súhlasil, aby v prípade nesplnenia povinnosti zo strany povinného bola notárska zápisnica exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 EP. Povinný odo dňa spísania notárskej zápisnice do dňa podania návrhu na vykonanie exekúcie zaplatil celkovo sumu 6 440,-- Sk (213,77 eur). Notárska zápisnica, ktorá je v tomto konaní exekučným titulom, bola notárom spísaná na žiadosť Mgr. Tomáša Kušníra, advokáta splnomocneného dlžníkom splnomocnením obsiahnutým v zmluve o úvere č. 7340057 zo dňa 13. 08. 2004. Celý text splnomocnenia, vrátane osoby splnomocnenca, bol v zmluve predtlačený. Dlžník (povinný) splnomocnil Mgr. Tomáša Kušníra aj na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t. j. aby v mene dlžníka uznal záväzok úveru uvedeného v zmluve tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre súdny výkon rozhodnutia alebo exekúciu na celý majetok dlžníka (povinného) do výšky vzniknutej pohľadávky (alebo jej zostatku v prípade čiastočného splatenia dlhu) a jej príslušenstva. Povinný pri spísaní notárskej zápisnice prítomný nebol. Splnomocnenie, ktoré udelil povinný v zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Zo splnomocnenia nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú (v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby) a následne posúdiť, či splnomocnenec v mene splnomocniteľa konal v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi, alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie, vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu môžu vzniknúť práva a povinnosti zastúpenému (§ 32 a §33 Občianskeho zákonníka - ďalej len „OZ“). Povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala svoj záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Týmto sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnému bolo už v tom čase, kedy záväzok v zmysle určitého a konkrétného dlhu neexistoval, odňaté právo namietat výšku „uznaného“ záväzku v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný. Navyše nemožno ani predpokladať, či určité významné okolnosti (omeškania dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Zástupca povinného navyše určuje lehotu, dokedy má byť dlh zaplatený, pričom dlžníka tým viaže k povinnosti splatiť dlh v lehote, o ktorej nemohol mať vedomosť. Súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu s poukazom na § 22 ods. 2 OZ. Zmluvná voľnosť pri zvolení si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natolko, že pri novej jedinej variante konkrétného mena zástupcu, vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nebolo možné o slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu, hovoriť. Tým bol spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného, ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Zástupca konal zákonom nedovoleným spôsobom, ak podpísal zápisnicu za povinného. Všetky tieto skutočnosti, každá sama osebe, mali za následok vyslovenie absolútnej neplatnosti udeleného plnomocenstva. Súd zdôraznil, že zákonom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc nie je platná, nesplní notárska zápisnica materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou, nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu pre osobu, „v mene ktorej“ splnomocnenec konal, a teda neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. 01. 2007, sp. zn. 3Cdo/164/1996, R58/1997.

Proti rozhodnutiu prvostupňového súdu podal odvolanie oprávnený a z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vydal vyšší súdny úradník, pričom sudca nemienil odvolaniu vyhovieť (č. 1. 34), bolo odvolanie podľa § 374 ods. 4 vety prvá a druhá Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) predložené Krajskému súdu v Prešove ako súdu odvolaciemu. Tento prejednávúc vec podľa § 212 ods. 1, ods. 3 O. s. p., bez zopakovania či dopĺňovania dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 3, 4, 5 O. s. p.), bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., svojím uznesením č. k. 9CoE/61/2011-38 zo dňa 25. 09. 2012, odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu vo výrokoch o neprípustnosti exekúcie a o zastavení exekúcie podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázaním na § 22 ods. 2 OZ uviedol, že rozpor so záujmami zastúpeného je daný v prípade, keď vopred určený zástupca, uvedený vo formulárovej spotrebiteľskej zmluve, zastupuje veriteľa opakovane aj v iných spotrebiteľských zmluvách, čo je treba

považovať za dôkaz blízkych vzťahov veriteľa a zástupcu dlžníka. Zástupca, ktorý túto funkciu vykonáva po dohode s veriteľom opakovane pri zastupovaní viacerých dlžníkov, zastupuje v konečnom dôsledku aj veriteľa a jeho záujmy, ktoré boli uvedené v obsahu plnej moci. Odvolací súd ďalej uviedol, že oprávnený predformuloval Mgr. Tomáša Kušníra vo formulárovej zmluve, a teda nešlo o výber zástupcu zo strany povinného. Poukázal aj na ďalšie spotrebiteľské zmluvy, uzavreté medzi terajším oprávneným a inými spotrebiteľmi, ktoré sú mu z jeho činnosti známe a ktoré obsahovali totožné plnomocenstvo pre toho istého právneho zástupcu.

Odvolací súd ďalej poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo63/2009 zo dňa 25. 11. 2010 a uviedol, že pokiaľ notárska zápisnica ako verejná listina nemá zákonom stanovené náležitosti, nie je spôsobilým exekučným titulom. Nespôsobilosť notárskej zápisnice byť exekučným titulom v preskúmvanej veci je dôsledkom neplatnosti splnomocnenia daného povinným pre advokáta Mgr. Tomáša Kušníra v zmluve o úvere zo dňa 13. 08. 2004. V tejto súvislosti odvolací súd spomenul aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „Ústavný súd SR“) č. k. I.ÚS 456/2011-19 zo dňa 23. 11. 2011, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo263/2010 zo dňa 21. 12. 2011. Do pozornosti dal aj časť odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 499/2010 a II. ÚS 489/2010 a uviedol, že na správnosť predmetnej časti preskúmvaného uznesenia nemá vplyv spätná účinnosť novelizácie § 57 ods. 5 EP uskutočnenej zákonom č. 230/2012 Z. z. platného a účinného od 09. 08. 2012. Výslovil, že ust. § 243 ods. 1 EP, podľa ktorého sa tento zákon vzťahuje aj na konania začaté pred dňom účinnosti tohto zákona, treba vykladať tak, že sa jedná o čiastkové exekučné konanie, za ktoré je treba považovať aj konanie o neprípustnosti a zastavení exekúcie podľa § 57 ods. 1 písm. b/ (správne malo znieť „písm. g/“) EP započaté bez návrhu účastníka. Takéto konanie je možné zahájiť aj bez návrhu účastníka, pričom súd by mal postupovať podľa § 81 a § 82 O. s. p. v spojení s § 261 ods. 4 O. s. p., a teda by mal uznesením rozhodnúť o začatí takéhoto konania. Nedodržanie takéhoto postupu však nemá za následok nesprávnosť rozhodnutia o neprípustnosti a zastavení exekúcie.

Odvolací súd zdôraznil, že súdy všeobecne, a teda aj súd exekučný, rozhodujú podľa procesného práva platného a účinného v čase ich rozhodovania. Preto skutočnosť, že prvostupňový súd dňa 13. 10. 2011 nerozhodol o neprípustnosti exekúcie na nariadenom pojednávaní, nie je vadou konania, ktorá by mala mať za následok zrušenie takéhoto uznesenia. Ku dňu 13. 10. 2011, ktorý bol súčasne aj dňom začatia konania o neprípustnosti a zastavení exekúcie, zákon súdu povinnosť rozhodovať na pojednávaní neukladal.

Pokiaľ ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa o trovách exekúcie, odvolací súd vzhľadom na skutočnosť, že prvostupňový súd svoje rozhodnutie v tejto časti vôbec nezdôvodnil, čo má za následok odňatie práva na súdnu ochranu všetkých dotknutých subjektov, v súlade s § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil výrok prvostupňového uznesenia, podľa ktorého žiaden z účastníkov konania nemá nárok na náhradu trov konania.

Uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 07. 11. 2012.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie oprávnený (ďalej tiež ako „dovolateľ“) argumentujúc tým, že:

- a/ súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. a/ O. s. p.),
- b/ v tej istej veci sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. d/ O. s. p.),
- c/ vo veci konajúce súdy svojím postupom odňali oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p.) okrem iného tým, že do skončenia exekučného konania nerozhodli o jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 26 Zmluvy o fungovaní EÚ, ktorý podal po podaní svojho odvolania proti prvostupňovému rozhodnutiu,
- d/ vo veci konajúce súdy boli nesprávne obsadené (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. g/ O. s. p.),

e/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, najmä súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával náležité dokazovanie (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.),
f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože nesprávne interpretoval a aplikoval § 44 ods. 2 a § 58 ods. 1 EP, § 53 ods. 1 OZ, § 23a ods. 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, ako aj ustanovenia Smernice Rady 93/13/EHS (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.).

Dovolateľ svoju argumentáciu podrobne a rozsiahlo rozvinul v písomných podaniach na č. l. 50 - 53 a 56 - 59 spisu. Na základe tvrdení, uvedených v dovolaní, dovolaciemu súdu navrhol, aby dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania. Súčasne navrhol konanie prerušiť podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložiť prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikoval v podanom dovolaní. Navrhol tiež, aby dovolací súd postupoval podľa ust. § 243 O. s. p. a rozhodol o odložení vykonateľnosti uznesenia odvolacieho súdu.

Povinný ani súdny exekútor sa k dovolaniu oprávneného nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Z príslušných ustanovení O. s. p. je zrejmé, že ním ako jedným z mimoriadnych opravných prostriedkov nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu, ale možno ním napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. V ustanoveniach § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. sú uvedené rozhodnutia odvolacieho súdu vydané v procesnej forme uznesenia, proti ktorým je dovolanie prípustné. Je tomu tak v prípade, ak je dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bolo zmenené uznesenie súdu prvého stupňa (§ 239 ods. 1 písm. a/ O. s. p.), alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenskostí (§ 109 ods. 1 písm. c/) na zaujatie stanoviska s tým, že dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ (§ 239 ods. 1 písm. b/ O. s. p.). Podľa § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 239 ods. 2 písm. a/ O. s. p.), ďalej ak ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia (§ 239 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), alebo ak ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 písm. c/ O. s. p.). Ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znaleckom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákomom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením (§ 239 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci Krajský súd v Prešove ako súd odvolací síce potvrdil uznesenie Okresného súdu Stará Ľubovňa vo výrokoch o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o jej zastavení, avšak bez toho, že by vo výrokovej časti prípustnosť dovolania vyslovil. Rovnako sa nejedná o ďalšie prípady prípustnosti dovolania proti uzneseniu zakotvené v § 239 O. s. p., vzhľadom na ktorú skutočnosť je nepochybné, že

dovolanie oprávneného v zmysle § 239 ods. 1 a 2 O. s. p. prípustné nie je.

Prípustnosť dovolania oprávneného by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných vád taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p., na ktorú je dovolací súd s prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., povinný vždy prihliadnuť (či už to účastník namieta alebo nie). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale skúmal tiež, či v konaní odvolacieho súdu nedošlo k procesnej vade konania v zmysle § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných vád vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia, majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Pri existencii uvedených vád možno totiž dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O. s. p. vylúčené. Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. pritom nie je významný predmet konania, ani subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že k vade vymenovanej v tomto ustanovení došlo, ale rozhodujúcim je zistenie, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ procesné vady uvedené v § 237 písm. b/, c/ a e/ O. s. p. nenamietal a keďže vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo, zameral sa dovolací súd osobitne na vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., namietanú dovolateľom. V zmysle tohto ustanovenia je dovolanie prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Naplnenie tejto vady oprávnený vyvodzuje z toho, že odvolací súd nerešpektoval jeho návrh na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p., nerozhodol o ňom a v odôvodnení svojho rozhodnutia, ani neuviedol dôvody, pre ktoré sa návrhom na prerušenie konania nezaoberal.

Dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. je taký (vadný) postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu spisu vyplýva, že návrh oprávneného označený ako „Návrh na prerušenie konania postupom podľa ust. § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ a doplnenie právnej argumentácie k podanému odvolaniu“ bol doručený Okresnému súdu Stará Ľubovňa dňa 07. 09. 2012. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací napadnutým uznesením rozhodol dňa 25. 09. 2012 iba o odvolaní oprávneného zo dňa 26. 10. 2011, súdu prvého stupňa doručené dňa 08. 11. 2011 (č. l. 30 - 31), a to bez uvedenia dôvodu, prečo sa návrhom oprávneného na prerušenie konania vôbec nezaoberal.

Zo spisového materiálu tiež vyplýva, že podanie oprávneného s návrhom na prerušenie konania je v spise zažurnalizované ako č. l. 44 - 46, teda za samotným napadnutým uznesením odvolacieho súdu, ktoré je zažurnalizované ako č. l. 38. Je preto zrejmé, že Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, návrh na prerušenie konania, podaný na okresný súd dňa 07. 09. 2012, v čase svojho rozhodnutia o odvolaní (dňa 25. 09. 2012), k dispozícii nemal, pretože súd prvého stupňa mu predmetný návrh ani nedoručil na rozhodnutie o tomto návrhu. Zo samotného úradného záznamu na č. l. 49 vyplýva pochybenie súdnej tajomníčky prvostupňového súdu pri zakladaní návrhov oprávneného na prerušenie konania do súdnych spisov. Uvedené však nič nemení na skutočnosti, že pokiaľ o včas podanom procesnom návrhu oprávneného odvolací súd nerozhodol bez toho, aby boli splnené podmienky pre takýto postup (napr. ak by bol návrh oprávneného doručený na súd prvého stupňa po dátume, kedy bolo rozhodnuté o odvolaní oprávneného, resp. po nadobudnutí právoplatnosti napadnutého uznesenia odvolacieho súdu spolu s uznesením súdu prvého stupňa), odňal oprávnenému v dôsledku uvedeného postupu súdov možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Uvedená skutočnosť, teda že v konaní došlo k procesnej vade podľa § 237 písm. f/ O. s. p., je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou, nemôže byť považované za správne. S poukazom na uvedené preto dovolací súd dovolaním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu v jeho

prvom (potvrdzujúcom) výroku podľa § 243b ods. 2 veta prvá, § 243b ods. 4 veta za bodkočiarkou O. s. p. zrušil a vec mu v tejto časti vrátil na ďalšie konanie. Vzhľadom na dôvody, ktoré viedli k potrebe zrušiť rozhodnutie odvolacieho súdu, nezaoberal sa Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalšími námietkami oprávneného, uvedenými v dovolaní.

V ďalšom konaní, v ktorom je odvolací súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu (§ 243d ods. 1 veta druhá O. s. p.), vysporiada sa s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne a svoje rozhodnutie náležite odôvodní v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p.. V novom rozhodnutí rozhodne súd aj o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 veta tretia O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.